

መጽሐፈ ዳንኤል - ቁጥር ስልሳ አንድ

የትንቢታዊውን ጨርቃጨርቅ መግለጥ፡ የዳንኤልን ራእዮች፣ ኪዳኑን፣ እና በመጨረሻዎቹ ዘመናት ያለውን የማጎተም ጊዜ መረዳት

Jeff Pippenger
2024-01-25

ገብርኤል በዘጠነኛው ምዕራፍ ወደ ዳንኤል መጣ፡ በስምንተኛው ምዕራፍ ተገልጠው ስለ ነበሩት ሁለቱ ራእዮች ጥበብና ማስተዋል እንዲሰጠው።

እርሱም አስተዋወቀኝ፡ ከእኔም ጋር ተናገረ፡ እንዲህም አለ፤ ዳንኤል ሆይ፡ አሁን ጥበብንና ማስተዋልን ልሰጥህ ወጥቻለሁ። በልመናህ መጀመሪያ ትእዛዙ ወጣ፡ እኔም ላሳይህ መጥቻለሁ፤ አንተ እጅግ የተወደድህ ነህና፤ ስለዚህ ነገሩን አስተውል፡ ራእዩንም አስብ። ዳንኤል 9፡22, 23።

ዳንኤል የሚያስፈልገውን “ማስተዋል” እንዲኖረው፣ ገብርኤል ሁለቱንም “ነገሩን” እና “ራእዩን” እንዲያስተውል ነገረው። “ነገሩ” የመቅደሱና የሠራዊቱ መረገጥ ራእይ ነበር፤ “ራእዩ” ደግሞ የ1844 አክቶበር 22 መገለጥ ራእይ ነበር። እህት ዋይትም ዳንኤል በሰባው ዓመት ምርኮኝነት እና በሁለት ሺህ ሦስት መቶ ዓመታት መካከል ያለውን ግንኙነት ለማስተዋል ሲፈልግ እንደነበር በማሳወቁችን፣ እነዚህን ሁለት ራእዮች ደግሞ ታጠናክራለች። ሰባው ዓመት ገብርኤል “ነገሩ” ብሎ የገለጸው ሲሆን፣ “ራእዩ” ደግሞ ሁለት ሺህ ሦስት መቶው ዓመታት ነበሩ። ገብርኤል የሁለት ሺህ ሦስት መቶውን ዓመታት ትርጓሜ በሚሰጥበት ጊዜ፣ ዳንኤል የመጨረሻዎቹን ዘመናት “ጠቢባን” ይወክላል። “ጠቢባን” በገብርኤል ትርጓሜ ውስጥ ሁለቱንም “ነገሩን” እና “ራእዩን” ያስተውላሉ፤ ክፉዎች ግን አያስተውሉም። ሚሊራውያን “ነገሩን” እና “ራእዩን” ተረድተው ነበር፤ ነገር ግን በተወሰነ መጠን ብቻ።

አራት መቶ ዘጠናው የምሕረት ጊዜ ዓመታት፣ በሌዋውያን ሃያ አምስትና ሃያ ስድስት ውስጥ ተወክሎ በቀረበው የ“ሰባት ጊዜ” ኪዳን ላይ የተፈጸመውን አራት መቶ ዘጠና ዓመታት የዓመፅ ዘመን መሠረት ያደረገ ነበር። ሰባው ዓመት ምርኮኝነት ደግሞ፣ ምድሪቱ ዕረፍቷን እንድታገኝ ያልተፈቀደላት ዓመታት ሁሉ ድምር ነበር።

ማህበሩን ከብዙዎች ጋር ያጸናበት የክርስቶስ ሳምንት፣ በሁለት የአንድ ሺህ ሁለት መቶ ስድሳ ቀናት ዘመናት እንደተወከለው የኪዳኑ ክርክር ምሳሌ ነበረ። ያ ትንቢታዊ ሳምንት በመስቀሉ ተከፍሎ ነበር፤ መስቀሉም የእግዚአብሔር ማጎተምን ያመለክታል።

“በሕያው እግዚአብሔር ሕዝብ ግምባር ላይ የሚቀመጠው ማጎተም ምንድን ነው? እርሱ መላእክት እንጂ የሰው ዓይኖች ሊያነቡት የማይችሉት ምልክት ነው፤ ምክንያቱም አጥፊው መልአክ ይህን የመቤዠት ምልክት ማየት አለበትና። አስተዋይ አእምሮ በጌታ የተቀበሉ ወንዶችና ሴቶች ልጆች ላይ የቀረንዮ መስቀል ምልክት አይቷል። የእግዚአብሔርን ሕግ መተላለፍ የሚባል ኃጢአት ተወግዶአል። የሰርግ ልብስ ለብሰዋል፤ ለእግዚአብሔርም ትእዛዛት ሁሉ ታዘዣችና ታማኞች ናቸው።” Manuscript Releases, volume 21, 52.

ያ ሳምንት በ538 ዓ.ም. የእሁድ ሕግ (የአውሬው ምልክት) ላይ ተከፍለው የሚገኙ ሁለት የአንድ ሺህ ሁለት መቶ ስድሳ ዓመታት ዘመናትን ይወክል ነበር፤ በእነዚህም ውስጥ አሕዛብነት ከዚያም ጳጳስና መቅደሱንና ሠራዊቱን ረግጠው ጣሉ። ለአንድ ሺህ ሁለት መቶ ስድሳ ቀናት ክርስቶስ ምስክርነቱን ሰጠ፤ ከዚያም ለሌላ አንድ ሺህ ሁለት መቶ ስድሳ ቀናት ክርስቶስ ያንኑ ምስክርነት በደቀ መዛሙርቱ አማካይነት ሰጠ። ለአንድ ሺህ ሁለት መቶ ስድሳ ዓመታት ሰይጣን ምስክርነቱን በአሕዛብነት አማካይነት ሰጠ፤ ከዚያም ለሌላ አንድ

ሺህ ሁለት መቶ ስድሳ ዓመታት ሰይጣን ምስክርነቱን በጽጵስና አማካይነት ሰጠ።

በጥንታዊቷ እስራኤል አለመታዘዝ ምክንያት የእግዚአብሔር “ክርክር” የሆነው ቃል ኪዳን፣ ምድሪቱ ዕረፍት እንድታገኝ እና በየአርባ ዘጠነኛው ዓመት የሚከበረውን ኢዮቤልዩ የሚያቀርብ የዘላቂው ያን ምዕራፍ ሃያ አምስት ቃል ኪዳን ነበር።

እግዚአብሔርም በሲና ተራራ ላይ ሙሴን ተናግሮ እንዲህ አለው፤ እስራኤል ልጆች ተናገር፤ እንዲሁም በላቸው፤ እኔ የምሰጣችሁ ወደ ምድር በገባችሁ ጊዜ፤ ምድሪቱ እግዚአብሔር ሰንበትን ትጠብቅ። ስድስት ዓመት እርሻህን ትዘራለህ፤ ስድስትም ዓመት ወይንህን ትገረዘለህ፤ ፍሬውንም ትሰበስባለህ፤ በሰባተኛው ዓመት ግን ለምድር ሙሉ ዕረፍት የሆነ ሰንበት፤ እግዚአብሔር ሰንበት ይሆናል፤ እርሻህን አትዘራ፤ ወይንህንም አትግረዝ። ከምክርህ በራሱ የበቀለውን አታጭድ፤ ያልተገረዘውንም ወይንህ የወይን ፍሬ አትሰብስብ፤ ለምድር የዕረፍት ዓመት ነውና። የምድሪቱም ሰንበት ለእናንተ ምግብ ይሆናል፤ ለአንተ፤ ለባሪያህ፤ ለባሪያ ሴትህ፤ ከአንተ ጋር ለሚቀመጥ ቅጥረኛህ፤ ከአንተም ጋር ለሚኖር እንግዳህ፤ ለከብቶችህም፤ በምድርህም ላለው አራዊት ሁሉ፤ ምርቷ ሁሉ ምግብ ይሆናል። ሰባትም የዓመታት ሰንበቶች ለራስህ ቁጥር፤ ሰባት ጊዜ ሰባት ዓመት፤ የሰባቱም የዓመታት ሰንበቶች ወራት አርባ ዘጠኝ ዓመት ይሆኑልሃል። ከዚያም በሰባተኛው ወር በዐሥረኛው ቀን የኢዮቤልዩ መለከት ታሰማለህ፤ በስርዖት ቀን በምድራችሁ ሁሉ መለከቱን ታሰሙ። አምሳኛውንም ዓመት ትቀድሱ፤ በምድርም ሁሉ ለነዋሪዎቹ ሁሉ ነፃነትን ታውጁ፤ ይህም ለእናንተ ኢዮቤልዩ ይሆናል፤ እያንዳንዱም ሰው ወደ ርስቱ ይመለሳል፤ እያንዳንዱም ሰው ወደ ቤተ ሰቡ ይመለሳል። ያ አምሳኛው ዓመት ለእናንተ ኢዮቤልዩ ይሆናል፤ አትዘሩበት፤ በራሱም የበቀለውን አታጭዱበት፤ ያልተገረዘውንም ወይን የወይን ፍሬ አትሰብስቡበት። ኢዮቤልዩ ነውና፤ ለእናንተ ቅዱስ ይሆናል፤ ከእርሻ የሚገኘውን ምርት ትበላላችሁ። በዚህ የኢዮቤልዩ ዓመት እያንዳንዱ ሰው ወደ ርስቱ ይመለሳል። ዘላቂው ያን 25፡1-13።

የሁለት ሺህ ሦስት መቶ ዓመት ትንቢት የመጀመሪያው ዘመን፣ ክርስቶስ ቃል ኪዳኑን እንዳጸናበት ሳምንት እና አራት መቶ ዘጠናው ዓመታት እንደሆኑት ሁሉ፣ ከዘላቂው ያን ምዕራፍ ሃያ አምስትና ሃያ ስድስት ውስጥ ካለው “ሰባት ዘመናት” ጋር በቀጥታ የተያያዘ ነው።

እንግዲህ ከኢዮቤልዩምን መመለስና መሥራት ዘንድ ትእዛዙ ከወጣበት ጊዜ ጀምሮ እስከ መሲሐ አለቃው ድረስ ሰባት ሳምንታትና ስድሳ ሁለት ሳምንታት እንደሚሆኑ እወቅና አስተውል፤ አደባባይም እንደ ገና ይሠራል፤ ቅጥሩም ደግሞ በመከራ ዘመን ይገነባል። ዳንኤል 9:2።

ከክርስቶስ በፊት 457 ጀምሮ የሚቆጠሩት ስልሳ ዘጠኝ ሳምንታት ወደ ክርስቶስ ጥምቀት ያመጣሉ፤ እርሱም የኪዳኑን ማረጋገጥ የጀመረበት ሳምንት መጀመሪያ ነበር፤ ይህም ኪዳን የእግዚአብሔር “ክርክር” ኪዳን ነበር። ነገር ግን “ሰባት ሳምንታትና ስልሳ ሁለት ሳምንታት” በሚለው ሐረግ ከስልሳ ዘጠኙ ሳምንታት ተለይቶ የቆመ አንድ የሳምንታት ሳምንት (አርባ ዘጠኝ ዓመታት) ነበረ። ከክርስቶስ በፊት 457 ጀምሮ አርባ ዘጠኝ ዓመታት ሊሆኑ ነበር፤ ይህም ወደ ዘላቂው ያን ምዕራፍ ሃያ አምስት ኪዳን እና ወደ ኢዮቤልዩ በዓል ግልጽ ማመልከቻ ነው። እነዚያ አርባ ዘጠኝ ዓመታት የኢዮቤልዩ ዑደቶች ምልክት ብቻ አልነበሩም፤ ከሳምንታት በዓል አርባ ዘጠኝ ቀናት በኋላ የሚመጣው አምሳኛው ቀን የሆነውን ጴጥራትን ደግሞ ይወክሉ ነበር።

በሁለት ሺህ ሦስት መቶ ዓመታት ውስጥ ያሉት የመጀመሪያዎቹ አርባ ዘጠኝ ዓመታት፣ አራት መቶ ዘጠናው ዓመታት፣ እና ኪዳኑ የተጸናበት ሳምንት ሁሉ በዘላቂው ያን ሃያ ስድስት ውስጥ “ሰባት ዘመን” ተብሎ ከተመለከተው ሁለት ሺህ አምስት መቶ ሀያ ዓመታት ጋር በቀጥታ የተያያዙ ናቸው። የሁለት ሺህ ሦስት መቶ ዓመት ትንቢት እያንዳንዱ ክፍል፣ አድቤንቲዝም በ1863 ወደ ጎን ከደረገው እና ከጣለው “ሰባት ዘመን” ጋር በቀጥታ የተያያዘ ነው። “ሰባት ዘመን” የኢዮቤልዩ ኪዳን ምልክት ነው፤ እና ስለዚህም ይህ ደግሞ ሊታወስ

ይገባል፤ ሁለት ሺህ ሦስት መቶ ዓመታት በ1844 ዓ.ም. አክቶበር 22 በተፈጸሙ ጊዜ፣ እንዲሁም ሁለት ሺህ አምስት መቶ ሀያ ዓመታትም በዚያው ቀን ተፈጽመው ነበር፤ ምክንያቱም ሙሴ በሌዋውያን ምዕራፍ 4ያ አምስት እንዲህ ብሎ መዝግቦአል፡-

ሰባት የዓመታት ሰንበቶችን ለአንተ ትቁጥራለህ፤ ሰባት ጊዜ ሰባት ዓመት፤ የሰባቱም የዓመታት ሰንበቶች ዘመን አርባ ዘጠኝ ዓመት ይሆንልሃል። ከዚያም በሰባተኛው ወር በአሥረኛው ቀን የኢዮቤልዩ መለከት እንዲነፋ ታደርጋለህ፤ በማስተሰረያው ቀን መለከቱ በምድራችሁ ሁሉ እንዲነፋ ታደርጋለችሁ።
ዘሌዋውያን 25፡8, 9።

በሁለት ሺህ ሦስት መቶው ዓመታት ውስጥ ያለ እያንዳንዱ ትንቢታዊ ዘመን፣ ሁለቱም ትንቢታዊ ዘመናት ያበቁበትን ቀን ጨምሮ፣ ከዘሌዋውያን 4ያ ስድስት ያሉት “ሰባቱ ዘመናት” ጋር በቀጥታ የተያያዘ ነው። የመጀመሪያዎቹ አርባ ዘጠኝ ዓመታት፣ የእግዚአብሔር ሕዝብ ከባቢሎን በወጣ ጊዜ ፍጻሜ የሚያገኘውን የኢየሩሳሌም መልሶ መገንባትና መመለስ ሥራ ለይተው አመለከቱ። ቤተ መቅደሱ ከሦስተኛው አዋጅ በፊት ተጠናቆ ነበር፤ እንዲሁም የሚለራውያን ቤተ መቅደስ ሦስተኛው መልአክ ከመጣ በፊት ተጠናቆ ነበር። ሆኖም ከ457 ዓ.ዓ.በ. በኋላ፣ “አደባባዩ” አሁንም “እንደገና ሊሠራ” ያስፈልገው ነበር፤ “ቅጥሩም ደግሞ፣ በመከራ ዘመናት ውስጥ።” እንደ አልፋና አሜጋ፣ ኢየሱስ ሁልጊዜ የአንድን ነገር መጨረሻ በአንድ ነገር መጀመሪያ ያመለክታል፤ እናም ከጥቅምት 22፣ 1844 በኋላ፣ ሚሊራውያኑ “አደባባዩን” “እና ቅጥሩን” “በመከራ ዘመናት” ውስጥ ሊጨርሱ ነበር።

እህት ዋይት በኢየሩሳሌም ዙሪያ ያለውን ትክክለኛ የጥበቃ ቅጥር የእግዚአብሔር ሕግ ምልክት እንደሆነ ትገልጻለች፤ ከ1844 ዓ.ም. ጥቅምት 22 በኋላም ወዲያውኑ ታማኞቹ ወደ ሰማያዊው መቅደስ ተመርተው የእግዚአብሔርን ሕግ (ቅጥሩን) አወቁ። ሚሊራውያን ሰንበትን ጨምሮ የእግዚአብሔርን ሕግ እንዲያውቁ ወደ ጥንታዊቷ እስራኤል ኪዳን ተመልሰው ተመሩ። የትክክለኛው “መንገድ” መመለስ፣ ሚሊራውያን ወደ ኤርምያስ “አሮጌ መንገዶች” በተመለሱ ጊዜ በመንፈሳዊ ሁኔታ የተፈጸመው መመለስ ነው። ቅጥሩና መንገዱ የተመሠረቱበት ዘመን ውስጥ ሊኖሩ የተገባቸው “የመከራ ዘመናት” ከ1844 በኋላ ሊፈጸሙ ነበር፤ በዚያን ጊዜም እየቀረበ የነበረውና በዚያው ታሪክ ውስጥ ፈጥኖ የጀመረው የእርስ በርስ ጦርነት እነዚያን የመከራ ዘመናት ይወክል ነበር።

ታማኞች በሆኑ ኖሮ፣ ባሮች የሚለቀቁበትን ምሳሌያዊ የኢዮቤልዩ ሃምሳኛ ዓመት ደርሰው ነበር፤ ይህም ደግሞ የነጻነት መልእክት ወደ ዓለም ሁሉ የሚሄድበት በጴንጤቆስጤ ሃምሳኛው ቀን ተወክሎ ነበር። ነገር ግን ከ1844 በኋላ አብዛኞቹ የሰንበትን ብርሃን ተቃዋሚ፣ እንዲሁም በ1863 ሙሴ መልእክትንም (“ሰባት ዘመናት”) አልተቀበሉም፤ ይህም በኤልያስ (William Miller) አማካይነት ለእነርሱ የተላለፈ ነበር። በሌላ አነጋገር፣ ሊመልሱና ሊመለሱበት ከተገባቸው “መንገድ” (የቀድሞ መንገዶች) ፊታቸውን መለሱ።

ኢየሱስ ሁልጊዜ መጨረሻውን በመጀመሪያው ይገልጣል፤ እና የአሥሩ ደናግል ምሳሌ በመጨረሻዎቹ ቀኖች እንደገና ሲደገም፣ የኢየሩሳሌምን መመለስ ሥራ ዳግመኛ ሊፈጸም ነው። “አደባባዩና ቅጥሩ” በ“አስጨናቂ ዘመናት” ውስጥ ይሠራሉ። እኛ አሁን ወደ እነዚያ አስጨናቂ ዘመናት እየገባን ነው። ጥቅምት 22, 1844 በቅርብ የሚመጣውን የእሱድ ሕግ ያመለክታል፤ ስለዚህ የራእይ ምዕራፍ አሥራ አንድ የ“ታላቁ መንቀጥቀጥ ሰዓት” በሚደርስበት ጊዜ፣ አደባባዩና ቅጥሩ በአስጨናቂ ዘመናት ይሠራሉ። እኛም አሁን እነዚያን አስጨናቂ ዘመናት፣ በእስልምና እየተባባሰ በሚሄደው ጦርነት የሚመነጨው የ“አሕዛብ መቁጣት” መሆናቸውን እንለይበታለን።

በቀደም ሲል ስለ “የመከራ ዘመን” የተጻፈውን ሲያብራራ፣ በEarly Writings መጽሐፍ የተመዘገበ ማብራሪያ ሰጠች።

«1. በገጽ 33 ላይ የሚከተለው ተሰጥቶአል፡- “የቅዱሱ ሰንበት በእግዚአብሔር እውነተኛ እስራኤልና ባለሙያ ሰዎች መካከል ያለው እና የሚሆነው የመለያ ግድግዳ መሆኑን አየሁ፤ እንዲሁም ሰንበት የእግዚአብሔርን ውድ በመጠበቅ ላይ ያሉ ቅዱሳን ልብ ለማንድ የሚያበቃ ታላቅ ጉዳይ መሆኑን አየሁ። ሰንበትን የማያዩና የማይጠብቁ የእግዚአብሔር ልጆች እንዳሉት አየሁ። በእርሱ ላይ ያለውን ብርሃን አልካዱም። እናም የመከራው ዘመን በመጀመሪያው ጊዜ፣ ወጥተን ሰንበትን የበለጠ በሙላት ስንሰብክ፣ በመንፈስ ቅዱስ ተሞልተን ነበር።”»

“ይህ ራእይ በ1847 ተሰጠ፤ በዚያን ጊዜ ሰንበትን የሚጠብቁ የአድቤንቲስት ወንድሞች እጅግ ጥቂቶች ብቻ ነበሩ፣ ከእነርሱም መካከል ደግሞ ሰንበትን መጠበቅ በእግዚአብሔር ሕዝብና በማያምኑ ሰዎች መካከል ወሰን ለማውጣት የበቂ አስፈላጊነት አለው ብለው የሚያስቡ ጥቂቶች ብቻ ነበሩ። አሁን ግን የዚያ ራእይ ፍጻሜ መታየት ጀምሮአል። ‘እዚህ የተጠቀሰው የዚያ የመከራ ዘመን መጀመር’ መቅሰፍቶቹ መፍሰስ የሚጀምሩበትን ጊዜ አያመለክትም፤ ነገር ግን እነርሱ ከመፍሰሳቸው በፊት ያለውን አጭር ጊዜ፣ ክርስቶስም በመቅደሱ ሳለ ያለውን ጊዜ ያመለክታል። በዚያን ጊዜ፣ የድነት ሥራ እየተዘጋ ሳለ፣ መከራ በምድር ላይ ይመጣ ይሆናል፤ አሕዛብም ይቁጡ ይሆናሉ፤ ነገር ግን የሦስተኛውን መልአክ ሥራ እንዳያስቆሙ ተገድበው ይያዙ ይሆናል። በዚያን ጊዜ ‘የኋለኛው ዝናብ’ ወይም ከጌታ ፊት የሚመጣው ማደስ፣ ለሦስተኛው መልአክ ታላቅ ድምፅ ኃይል ለመስጠት፣ እናም ሰባቱ የመጨረሻ መቅሰፍቶች በሚፈሰሱበት ዘመን ቅዱሳን ጸንተው እንዲቆሙ ለማዘጋጀት ይመጣል።” Early Writings, 85.

ከምሕረት ጊዜ መዝጊያ በፊት የሚቀድም “አጭር ዘመን” አለ፤ በዚያም ጊዜ “አሕዛብ ይቁጣሉ፣ ነገር ግን ይገደባሉ።” በተመሳሳይ ጊዜ “የኋለኛው ዝናብ” ይመጣል። “የአሕዛብ መቁጣት” በራእይ ምዕራፍ አሥራ አንድ ውስጥ የተለየ ምልክት ነው።

አሕዛብም ተቁጡ፣ ቍጣህም ደረሰ፤ ሙታንም እንዲፈረድባቸው ጊዜያቸው መጣ፤ ለባሪያዎችህም ለነቢያት፣ ለቅዱሳንም፣ ስምህንም ለሚፈሩ ታናሾችና ታላላቆች ዋጋን እንድትሰጡ፣ ምድርንም ለሚያጠፋላት እንድታጠፋቸው። ራእይ 11፡18።

ሲስተር ዋይት በዚህ ጥቅስ ላይ አስተያየት ትሰጣለች።

“የአሕዛብ ቍጣ፣ የእግዚአብሔር መዓት፣ ሙታንንም የመፍረድ ጊዜ እርስ በርሳቸው የተለዩና የተለዩ መሆናቸውን፣ አንዱም ሌላውን ተከትሎ እንደሚመጣ አየሁ፤ እንዲሁም ሚካኤል ገና እንዳልተነሣ፣ እንዲሁም እንደ ቶሎ ተመሳሳይ ያልነበረ የመከራ ዘመን ገና እንዳልጀመረ አየሁ። አሕዛብ አሁን በቍጣ ላይ ናቸው፤ ነገር ግን ታላቁ ሊቀ ካህናችን በመቅደሱ ውስጥ ሥራውን በፈጸመ ጊዜ ይነሣል፣ የበቀልንም ልብስ ይለብሳል፣ ከዚያም ሰባቱ የመጨረሻ መቅሰፍቶች ይፈሰሳሉ።”

“አራቱ መለኪያት የኢየሱስ ሥራ በመቅደስ ውስጥ እስኪፈጸም ድረስ አራቱን ነፋሳት እንደሚያዙ አየሁ፤ ከዚያም ሰባቱ የመጨረሻ መቅሰፍቶች ይመጣሉ።” Early Writings, 36.

“አሕዛብ መቆጣታቸው” የሚከሰተው የምሕረት ጊዜ ከመዘጋቱ ጥቂት በፊት ነው፤ ምክንያቱም ከዚያ በኋላ “የእግዚአብሔር ቁጣ” ይከተላል። “የእግዚአብሔር ቁጣ” የሚከሰተው የምሕረት ጊዜ በሚዘጋበት ጊዜ ሲሆን፣ “ሙታንን ለመፍረድ የሆነው ጊዜ” ደግሞ በሺህ ዓመቱ ዘመን ውስጥ የሚከናወን ፍርድን ያመለክታል፤ እናም በ1844 የጀመረውን የሙታን ፍርድ አያመለክትም።

እኔም አንድ መልአክ ከሰማይ ሲወርድ አየሁ፤ በእጁም የጥልቁ ጉድጓድ ቁልፍና ታላቅ ሰንሰለት ነበረ። እርሱም ዘንድውን፣ ያንን የቀደመውን እባብ፣ እርሱም ዲያብሎስና ሰይጣን የሚበለውን፣ ያዘው እና ሺህ ዓመት አሰረው፤ ወደ ጥልቁም ጉድጓድ ጣለው፣ በውስጡም ዘግቶ በላይ ማጎተም አኖረበት፣ ሺህ ዓመት እስኪፈጸም ድረስ አሕዛብን ዳግመኛ እንዳያስት ለማድረግ፤ ከዚያም በኋላ ለጥቂት ዘመን ሊፈታ ይገባል። ዙፋኖችንም አየሁ፣ በእነርሱም ላይ ተቀምጠው ነበር፤ ፍርድም ተሰጥቶአቸው ነበር። ስለ

ኢየሱስ ምስክርነትና ስለ እግዚአብሔር ቃል ራሳቸው የተቆረጠውን ነፍሳት አየሁ፤ አውሬውንም ወይም ምስሉን ያልሰገዱ። በግንባራቸውም ወይም በእጃቸው ምልክቱን ያልተቀበሉትን አየሁ፤ እነርሱም ከክርስቶስ ጋር ሺህ ዓመት ፍሩ ነገሡም። ራእይ 20፡1-4።

“ለ” ቅዱሳን የተሰጠው ፍርድ፣ በሺህ ዓመቱ ዘመን በክፍሎች ላይ ፍርድ እንደሚያስፈጽሙ እንጂ እነርሱ እንደሚፈረዱባቸው አያመለክትም።

“በመጀመሪያውና በሁለተኛው ትንሣኤ መካከል ባሉት ሺህ ዓመታት ውስጥ የክፍሎች ፍርድ ይካሄዳል። ሐዋርያው ጳውሎስ ይህን ፍርድ ከሁለተኛው ምጽአት በኋላ የሚከተል ክስተት መሆኑን ያመለክታል። ‘ስለዚህ ጌታ እስኪመጣ ድረስ ከጊዜው በፊት ምንም አትፍረዱ፤ እነርሱም የጨለማውን ስውር ነገሮች ወደ ብርሃን ያወጣል፣ የልቦችንም ምክር ይገልጣል።’ 1 ቆሮንቶስ 4:5። ዳንኤልም የዘመናት ሽማግሌ በመጣ ጊዜ ‘ፍርድ ለልዑል ቅዱሳን ተሰጠ’ ብሎ ያስታውቃል። ዳንኤል 7:22። በዚያ ጊዜ ጻድቃን ለእግዚአብሔር እንደ ነገሥታትና ካህናት ይነግሣሉ። ዮሐንስም በራእይ እንዲህ ይላል፡- ‘ዙፋኖችንም አየሁ፣ በእነርሱም ተቀመጡ፣ ፍርድም ተሰጣቸው።’ ‘የእግዚአብሔርና የክርስቶስ ካህናት ይሆናሉ፣ ከእነርሱም ጋር ሺህ ዓመት ይነግሣሉ።’ ራእይ 20:4, 6። በዚህ ጊዜ ነው ጳውሎስ እንደ ቀድሞ ተናገረው ‘ቅዱሳን ዓለምን ይፈርዳሉ’ የሚለው የሚፈጸመው። 1 ቆሮንቶስ 6:2። ከክርስቶስ ጋር በአንድነት ሆነው ክፍሎችን ይፈርዳሉ፤ ሥራቸውን ከሕግ መጽሐፍ፣ ከመጽሐፍ ቅዱስ ጋር እያነጻጸሩ፣ እያንዳንዳችንም ጉዳይ በሥጋ ሳሉ እንደ ሠሩት ሥራ መጠን ይወስናሉ። ከዚያም ክፍሎች ሊሰቃዩ የሚገባቸው ድርሻ እንደ ሥራቸው መጠን ይመደብላቸዋል፤ ይህም በሞት መጽሐፍ ውስጥ በስማቸው አጠገብ ይመዘገባል።”

“ሰይጣንም ደግሞ ክፍ መላእክትም በክርስቶስና በሕዝቡ ይፈረዱባቸዋል። ጳውሎስ፡- ‘መላእክትን እንደምንፈርድ አታውቁም?’ ይላል። ቁጥር 3። ይሁምም እንዲህ ይናገራል፡- ‘የመጀመሪያ ስፍራቸውን ያልጠበቁ ነገር ግን የራሳቸውን መኖሪያ የተዉትን መላእክት፣ ለታላቁ ቀን ፍርድ በጨለማ ሥር በዘላለማዊ ሰንሰለት ጠብቆአቸዋል።’ ይሁም 6።”

“በአንድ ሺህ ዓመቱ ፍጻሜ ሁለተኛው ትንሣኤ ይፈጸማል። ከዚያም ክፍሎች ከሙታን ይነሣሉ እና ‘የተጻፈው ፍርድ’ እንዲፈጸምባቸው በእግዚአብሔር ፊት ይቆማሉ። እንግዲህ ራእይን የጻፈው ሰው የጻድቃንን ትንሣኤ ከገለጸ በኋላ እንዲህ ይላል፡- ‘ከሙታንም የቀሩቱ አንድ ሺህ ዓመት እስኪፈጸም ድረስ አልሕያው ሆኑም።’ ራእይ 20፡5። ኢሳይያስም ስለ ክፍሎች እንዲህ ይናገራል፡- ‘እስረኞች በጉድጓድ እንደሚሰበሰቡ እንዲሁ ይሰበሰባሉ፣ በእስር ቤትም ይዘጋሉ፣ ከብዙ ዘመንም በኋላ ይጎበኛሉ።’ ኢሳይያስ 24፡22።” The Great Controversy, 660, 661.

ስለዚህ “የአሕዛብ መቁጣት” ማለት የምሕረት ዘመን ከመዘጋቱ በፊት በዓለም ላይ የሚመጣውን “የመከራ ዘመን” እንደሚያመለክት ግልጽ ነው፤ እንዲሁም “አሕዛብ ሲቁጡ” በተመሳሳይ ጊዜ “ተገትተው እንደሚያዙ” ግልጽ ነው።

«የአሕዛብ ቀጣ፣ የእግዚአብሔር መቅሠፍት፣ እና ሙታንን የሚፈርዱበት ጊዜ የተለያዩና የተለዩ እንደሆኑ፣ አንዱ ከሌላው በኋላ እንደሚከተል አየሁ።» Early Writings, 36.

“አሕዛብ በሚቁጡበት” ጊዜ፣ የኋለኛው ዝናብ መውረድ ይጀምራል።

“በዚያ ጊዜ፣ የሙዳን ሥራ ወደ መዝጊያው ሲቀርብ፣ መከራ በምድር ላይ ይመጣል፤ ነገር ግን አሕዛብ ቢቁጡም፣ የሦስተኛውን መልአክ ሥራ እንዳይከለክሉ ተገድበው ይያዛሉ። በዚያ ጊዜ ‘የኋለኛው ዝናብ’ ወይም ከጌታ ፊት የሚመጣው ማደስ፣ ለሦስተኛው መልአክ ታላቁ ድምፅ ኃይል ለመስጠት እና ሰባቱ የመጨረሻ መቅሰፍቶች በሚፈስሱበት ዘመን ቅዱሳንን እንዲቆሙ ለማዘጋጀት ይመጣል።” Early Writings, 85.

“አሕዛብ ተቈጥተዋል” የሚባል ጊዜ አለ፤ ነገር ግን በዚያው ጊዜ “ተከልክለው ይያዛሉ።” በዚያን ጊዜ ነው ክርስቶስ የክብርን መንግሥት የሚያቆም፤ ምክንያቱም መንግሥቱን የሚያቆመው በኋለኛው ዝናብ ዘመን ውስጥ ነው።

“የኋለኛው ዝናብ በንጹሃን ላይ እየመጣ ነው—በዚያን ጊዜ ሁሉም እንደ ቀድሞው ይቀበሉታል።”

“እነዚያ አራቱ መላእክት ሲለቁ፣ ክርስቶስ መንግሥቱን ያቆማል። የኋለኛውን ዝናብ የሚቀበሉት ሁሉንም የሚችሉትን ሁሉ እያደረጉ ያሉ ብቻ ናቸው።” Spalding and Magan, 3.

ከEarly Writings የተወሰዱት ሁለቱ ቀደም ያሉ ክፍሎች፣ አሕዛብ በቁጣ ሲነሡ እና በተመሳሳይ ጊዜ “ተገድበው” ሲያዙ፣ አራቱ መላእክት አራቱን ነፋሳት እንደሚከለክሉ ያሳያሉ። ስለዚህ የአሕዛብ መቆጣት “አራቱ ነፋሳት” በማለት ተወክሎ ቀርቧል። እርሷ ደግሞ አራቱ መላእክት የተቆጡትን አሕዛብ በመቆጣጠር ሲያዙበት ጊዜ፣ የኋለኛው ዝናብ እንደሚመጣ አስተውላለች። የኋለኛው ዝናብ በሚመጣበት ጊዜ የሚጀምረው የጊዜ ወቅት፣ እርሱም ደግሞ አሕዛብ የሚቆጡበት ነገር ግን ተገድበው የሚያዙበት ጊዜ ሲሆን፣ ሚካኤል እስኪቆም እና የሰው የምሕረት ዘመን እስኪዘጋ ድረስ ይቀጥላል። ያ የጊዜ ወቅት ድነት ወደ መዘጋት የሚገባበት ወቅት ነው፤ ስለዚህም በእጅግ ቅዱሱ ስፍራ ውስጥ የክርስቶስን የመጨረሻ ሥራ ይወክላል፤ ይህም እርሱ የሰዎችን ኃጢአት ወይም ስማቸውን ከፍርድ መጻሕፍት እየደመሰሰ ያለበት የጊዜ ወቅት መሆኑ ተለይቶ የታወቀ ነው። መላእክቱ አራቱን ነፋሳት እየከለከሉ ያሉበት ያ የጊዜ ወቅት፣ የመቶ አርባ አራት ሺህ ሰዎች የማተም ዘመን ነው።

ከሦስተኛው ወቅት ጋር የተያያዘው እስልምና አሕዛብን “የሚያስቆጣ” ኃይል ነው፤ ሦስተኛውም ወቅት በመስከረም 11, 2001 ደረሰ፣ ነገር ግን እስልምና ወዲያውኑ “ተገድቦ” ነበር። “የምሥራቅ ነፋስ” የእስልምና ምልክት ነው፤ ኢሳይያስም “የምሥራቅ ነፋስ” እግዚአብሔር “የሚያቆም” (የሚገድብ) “ኃይለኛ ነፋስ” መሆኑን ይገልጻል። የእስልምና ጦርነት ደጋግሞ ምጥ የያዘት ሴት እንደሆነች ተደርጎ ይቀረባል፤ ምክንያቱም ይህ ከመስከረም 11, 2001 ጀምሮ የተባባሰ ጦርነት ስለሆነ ነው። በዚያም ቀን የራእይ አሥራ ስምንት ኃይል መልአክ ወረደ፤ ይህም በኒው ዮርክ ከተማ የታላላቅ ሕንጻዎች መውደቅ ምልክት ተደርጎ ተለይቶ ታየ።

“እኔ ኒው ዮርክ በታላቅ የባሕር ማዕበል ሊጠረግ እንደሚገባ ተናግራለሁ የሚለው ቃል አሁን ከየት መጣ? ይህን እኔ ፈጽሞ አልተናገርሁም። እኔ በዚያ በታ ታላላቅ ሕንጻዎች ደረጃ በደረጃ ሲነሡ ሳይ እንዲህ ብዬ ነበር፡- ‘ጌታ ምድርን በእጅጉ ለማናወጥ በሚነሣበት ጊዜ እንዴት ያሉ አስፈሪ ትዕይንቶች ይሆናሉ! በዚያን ጊዜም የራእይ 18፡1-3 ቃላት ይፈጸማሉ።’ የራእይ መጽሐፍ አሥራ ስምንተኛው ምዕራፍ ሁሉ በምድር ላይ ሊመጣ ስለሚሆነው ነገር ማስጠንቀቂያ ነው። ነገር ግን ስለ ኒው ዮርክ በተለይ ሊመጣ ስለሚሆነው ነገር የተሰጠኝ የተለየ ብርሃን የለኝም፤ ነገር ግን አንድ ቀን በዚያ ያሉት ታላላቅ ሕንጻዎች በእግዚአብሔር ኃይል መመለስና መገልበጥ እንደሚጣሉ አውቃለሁ። ከተሰጠኝ ብርሃን እንደምረዳው፣ ጥፋት በዓለም ውስጥ አለ። ከጌታ አንዲት ቃል፣ ከታላቅ ኃይሉም አንዲት ንክኪ፣ እነዚህ ግዙፍ ሕንጻዎች ይወድቃሉ። እኛ እንኳ ልንገምተው የማንችለው እጅግ አስፈሪ ትዕይንቶች ይከሰታሉ።” Review and Herald, July 5, 1906.

በ1843 እና 1850 ሰንጠረዦች ላይ እስልምና “የጦር ፈረሶች” እንደሆነ ተወክሏል። በራእይ ምዕራፍ ዘጠኝ፣ የመጀመሪያውና የሁለተኛው ወቅት እስልምና የተገለጠበት ስፍራ፣ የእስልምና ባህርይ በእስልምና ንጉሥ ስም ይለየዋል።

እነርሱም በላያቸው ንጉሥ ነበራቸው፣ እርሱም የጥልቁ ጉድጓድ መልአክ ነው፤ ስሙም በዕብራይስጥ አባዶን ይባላል፣ በግሪክ ግን አፖልዮን የሚለው ስም አለው። ራእይ 9፡11።

በዘጠነኛው ምዕራፍ አሥራ አንደኛው ቁጥር ያለው ይህ ጥቅስ፣ በብሉይ ኪዳን (ዕብራይስጥ) ወይም በአዲስ ኪዳን (ግሪክ) ተወክሎ እንደቀረበ ሆነ፣ የእስልምና ባሕርይ አባዶን ወይም አፖስቶሎችን ማህንን ባህሪታዊ ሁኔታ ይለያል። ሁለቱም ስሞች “ጥፋትና ሞት” ማለት ናቸው።

“መላእክት አራቱን ነፋሳት እየያዙ ነው፤ እነዚህም ተፈትቶ ወጥቶ በምድር ሁሉ ፊት ላይ ሊሮጥ የሚሻ ቁጡ ፈረስ እንደሚወከሉ ሲሆን፣ በመንገዱም ጥፋትና ሞት ይሸከማል።” Manuscript Releases, volume 20, 217.

አራቱ ነፋሳት ለመፍታት የሚታገል የመጽሐፍ ቅዱስ ትንቢት ቀጥሎ ፈረስ ናቸው። ከዚህ ቀጥሎ ፈረስ ትንቢታዊ ባሕርያት አንዱ ተገድቦ መቆየቱ ሲሆን፣ ነገር ግን ለመፍታት በመሻት “ጥፋትና ሞት”ን በምድር ሁሉ ላይ ለማምጣት ይፈልጋል።

በሚቀጥለው ጽሑፍ እነዚህን ርእሶች መመልከታችንን እንቀጥላለን።

“ሕዝቡ የአምላክ ሺህዎች ከተሞች አሁን ከሞላ ጎደል ለጣዖት አምልኮ የተሰጡ ሆነው ወደ ሚመጣው ጥፋት እየቀረቡ እንዳሉ ቢያስተውሉ እንዴት በተሻለ ነበር! ነገር ግን እውነትን ሊያውጁ የሚገባቸው ብዙዎች ወንድሞቻቸውን እየከሰሱና እየፈረዱባቸው ነው። የእግዚአብሔር የለዋዋጭ ኃይል በአእምሮ ላይ በሚመጣበት ጊዜ የተለየ ለውጥ ይሆናል። ሰዎች ለመንቀፍና ለማፍረስ ምንም ዝንባሌ አይኖራቸውም። ብርሃኑ ለዓለም እንዳይበራ በሚያደናቅፍ ስፍራ አይቆሙም። ንቀፋቸውና ክሳታቸው ያበቃል። የጠላት ኃይሎች ለሰልፍ እየተሰበሰቡ ነው። ጽኑ ግጭቶች በፊታችን አሉ። ተቀራረቡ፣ ወንድሞቻችን እንዳቸፍ፣ ተቀራረቡ። ከክርስቶስ ጋር ተጣበቁ። ‘አትበሉ፣ ሽርክና፤... እነርሱም የሚፈሩትን አትፍሩ፣ አትደንግጡም። የሠራዊት ጌታን እርሱን ቀድሱት፤ ፍርሃታችሁም እርሱ ይሁን። ድንጋጤያችሁም እርሱ ይሁን። እርሱም መቅደስ ይሆናል፤ ነገር ግን ለሁለቱም የእስራኤል ቤቶች የመሰናከያ ድንጋይና የዕንቅፋት አለት፣ ለኢየሱሳምም ነዋሪዎች ወጥመድና አሻንጉሊት ይሆናል። ብዙዎችም ከመካከላቸው ይሰናከላሉ፣ ይወድቃሉም፣ ይሰበራሉም፣ ይጠመዳሉም፣ ይያዛሉም።”

“ዓለም ትያትር ናት። ተዋናዮቹም፣ ነዋሪዎቿ፣ በመጨረሻው ታላቅ ድራማ ውስጥ የየራሳቸውን ክፍል ለመወከል እየተዘጋጁ ነው። እግዚአብሔር ከእይታ ጠፍቶአል። ከታላቁ የሰው ዘር ሕዝብ ጋር አንድነት የለም። ሰዎች ራሳቸውን ወዳድ ዓላማዎቻቸውን ለማሳካት በሚተባበሩበት መጠን ብቻ እንጂ። እግዚአብሔር እየተመለከተ ነው። በዓመፀኛ ተገዥዎቹ ላይ ያለው ዓላማው ይፈጸማል። ምንም እንኳ እግዚአብሔር የውዥንብርና የሥርዓት መፍረስ ኃይላት ለአንድ ወቅት እንዲገዙ እየፈቀደ ቢሆንም፣ ዓለም በሰዎች እጅ አልተሰጠችም። ከታች የሚመጣ ኃይል በድራማው ውስጥ ያሉትን የመጨረሻ ታላላቅ ትዕይንቶች ለማምጣት እየሠራ ነው።—ሰይጣን እንደ ክርስቶስ ሆኖ እየመጣ፣ በድብቅ ማኅበራት ውስጥ ራሳቸውን እያሰሩ ካሉት መካከል በዓመፀ ማታለል ሁሉ እየሠራ ነው። ለመተባበር ፍትወት እጅ የሚሰጡ ሰዎች የጠላትን ዕቅድ እያስፈጸሙ ነው። ምክንያቱን ውጤቱ ይከተለዋል።”

“መተላለፍ ከሞላ ጎደል ወደ ወሰኑ ደርሷል። ዓለም በሁከት ተሞልታለች፣ እና ታላቅ ሽብር በቅርቡ በሰው ልጆች ላይ ሊመጣ ነው። ፍጻሜው እጅግ ቀርቧል። እኛ እውነቱን የምናውቅ ሰዎች፣ በዓለም ላይ እንደ አስደናቂ ድንገተኛ ነገር በቅርቡ ሊፈነዳ ለሚገባው ነገር እየተዘጋጀን ልንሆን ይገባናል።” Review and Herald, September 10, 1903.